

Toen de laatste tonen verklonken waren stond hij op, nam de bloemen, rook er diep en lang aan. — Dan zag hij iemand op de veranda staan. Het was Sander die nu in de schemer-verlichte kamer trad.

„Dat was mooi, dat was heel mooi,” zei hij met zekere rustige stem. Als hij zag dat Struwentius naar zijn handen keek hief hij een ruiker van gouden regen en paarse glycinen op. „Die wou ik van avond meenemen,” kwam het wat verlegen over zijn lippen.

Even keken ze elkaar aan, Sander kleurde als een kleine jongen. Maar Struwentius lachte kort, sloeg zijn arm om Sanders schouder, troonde hem mee naar de veranda.

„Zie, jongen,” en hij wees naar den hemel, „zie naar de sterren, het brengt geluk aan.” En met een plotselinge hardheid in zijn stem liet hij er op volgen: „als je wilt, hoor Sander, als je waarachtig wilt!”

Ze zwegen beiden, keken beiden naar de fonkelende sterren.

„Een wonderlijke dag, een wonderlijke avond,” mompelde Struwentius.

„Iedere avond is wonderlijk.”

„Sander de filosoof. . . ., kom laten we licht maken.”

Ze traden de lanterskamer weer binnen en staken de kaarsen aan die voor groot-burgerdag in de oude lichtkroon waren gestoken. Er kwam nu een zuiver stralend licht in de kamer dat de wandbeschilderingen nog romantischer maakte en de rondingen der oude meubels nog geheimzinniger deed glanzen. — Struwentius keek met welgevallen rond, Sander volgde zijn blikken.

„Wat een kamer, hè Sander,” en zachter, meer voor zich zelf, „als deze kamer eens spreken kon.”

Dan schelde hij weer met de tafelbel en ging vervolgens naar de piano begon eenvoudige ouderwetsche muziek te spelen.

Sander stond op zij van de commode te luisteren en staarde naar den wand met de Levantsche zeebaai. Het was of het zwevende kaarselicht en de zingend-vloeiende muziek hem nader brachten tot de romantische voorstelling van subtropische fantasie en arcadisch-onwezenlijke mensen. Een zwoel en begeerlijk gevoel kwam over hem, en als de piano zweeg zei hij tot Struwentius die zich tot hem wendde: „deze kamer is om in lief te hebben, om je te vergeten in een zalige onwezenlijkheid, en om. . . .”

„Om met een vreeselijke ontnuchtering weer in de werkelijkheid te komen,” vulde Struwentius aan. Driftig stond hij op, overzag met één blik de kamer, maakte een gebaar met zijn armen als wilde hij alles aan zijn borst drukken. Dan neeg hij wat voorover naar Sander en zei met een lichte trilling in zijn stem: „deze kamer heb ik lief, hartstochtelijk lief om wat ze me geeft. . . ., en gegeven heeft. . . .; maar ook kan ik haar haten, haten omdat ze me verlost heeft te vluchten naar die landen waar ze van vertelt. . . ., maar die me toch niet konden doen vergeten wat ik hier had verloren. . . .”